

Un conte per a tu
#AlPratEnsCuidem

Teatre L'Artesà

març i abril de 2020

Ens cuidem! Un conte per a tu

ha estat una de les iniciatives creatives que han aparegut a les xarxes socials durant el període de confinament amb l'objectiu de continuar compartint el sentir de comunitat.

Des del Teatre L'Artesà hem volgut despertar la imaginació de petits i grans i trobar moments de gaudi en família. El resultat ha estat un total de 15 contes que van animar les tardes de tres setmanes plenes d'imaginació.

L'univers que ha acompanyat aquest projecte i que ara us fem arribar en format recopilatori ha estat ben divers. Hem comptat amb les veus i muntatge de so de 21 pratencs i pratenques, que han donat vida a les lletres de 15 amants de l'escriptura; de 8 artistes visuals, que han participat modulant colors i formes per als contes; i amb els dibuixos i composicions dels més petits -o no tant- de les 15 famílies del Prat.

En aquesta experiència col·laborativa, cada conte ha estat el resultat d'una cadena de mirades que s'han fusionat per generar-ne una de nova. A tots ells i elles, moltes gràcies!

Esperem que els gaudiu tant o més que nosaltres.

Petits moments, grans plaers!

VISITA
teatrelartesa.cat
PER VEURE TOTS ELS CONTES EN VÍDEO

ÍNDEX

Petons de pluja	6
El banquet	8
Esto no es un cuento	10
Abominai-nonai-noná	12
La nena i el cel	14
Sense nom	16
Una nena dins una carpa de circ	18
El somiatruites que feia volar coloms	20
De cuando vamos a dormir	22
Història d'un poble menut	24
Txof	26
Mostassa	28
El gran comiat	30
La puerta entreabieta	32
La estrella de los tres veintes	34

Fes clic sobre els **títols** per veure el conte en vídeo.
Fes clic sobre els **números** per anar a la pàgina del conte.

Petons de pluja

Dijous, 26 de març

Plou. Ni molt ni poc. Però plou. Avui serà un dia difícil. La gent no sortirà al carrer. En deu minuts he de ser a plaça. Em toca passejar un anunci de menjars casolans. “Canelons Les **bessones**. Te'ls menjaràs de dos en dos”.

Em vesteixo i baixo al carrer. Intento passar pels porxos. No vull que se'm mulli l'anunci. Perdria la setmanada. M'instal·lo davant l'església on just avui hi ha una trobada amb representants de diferents religions. Ja he vist desfilar imams, monjos, capellans, bisbes....

Un **rabí** s'atura al meu davant. Llegeix amb atenció l'anunci que penja del meu cos mentre les gotes de pluja li rellisquen pel barret.

- Vens canelons?, em pregunta.

- No. Jo només els anuncio. Els ha d'anar a comprar a qualsevol supermercat del poble. I si dona aquest paperet, li faran un descompte.

No sé si en comprarà. La seva mirada tranquil·la m'ha repassat de dalt a baix. Ha fet un petit gest d'afirmació amb el cap i ha continuat el seu camí sense donar-me les gràcies.

El temps empitjora. No se si podré aguantar molt més. No puc perdre el dia de feina. No cobraré i els aniversaris de les meves filles estan a tocar. La meva *jefa* és una **dama molt elegant**. Sempre passeja el seu gos per la plaça a la mateixa hora. D'aquesta manera em controla. Només falten uns minuts. Estic ben moll. L'anunci

s'està desfent. Els dies de vent molt fort passa el mateix, el suport no aguanta.

Toquen les deu i l'aiguat comença a ser considerable. Avui no em veurà. No es creurà que he sortit amb l'anunci. Hauria de trobar alguns testimonis. Hi ha molt poca gent pels carrers. La Rosa, la **metge** del poble, acaba de passar. Fa tard a l'ambulatori. Però malgrat la pressa s'ha aturat. De cop i volta i m'ha donat dos petons. M'ha sorprès la seva reacció. Per uns moments he pogut tancar els ulls i oblidar-me del fred del matí.

Una altra **senyora** que no conec de res i amb un paraigua de colors molt vius també s'ha aturat davant de l'anunci. Sense preguntar pels canelons m'ha etzibat dos petons d'aquells que fan mal a la galta i ha marxat corrents. No entenc res. Vull anar cap a casa. Però m'he d'esperar una mica més. De cop i volta sento una forta estirada per l'espatlla. M'han fotut la bossa amb els descomptes. Em giro.

- **Ratera**. Així rellisquis i et trenquis una cama!, crido.

De cop i volta la lladre s'atura. Es gira. Dona mitja volta i camina lentament cap a mi. Em mira als ulls. Em torna la bossa i em fa un petó als llavis abans de tornar a córrer.

La pluja ha desfent totalment l'anunci. Les meves filles, **bessones**, la Jana i la Julia, sempre fan servir el suport com a pissarra. Les renyo sovint perquè els dibuixos amb retoladors costen molt d'esborrar. El darrer missatge que han escrit m'ha alegrat el dia: “Avui és el seu aniversari”.

Il·lustracions a la finestra:

Cris, Chloe, Ila i Nuria

Creació del relat: Cèsar Compte

Locució: Joan Gil

El banquete

Divendres, 27 de març

Juana es una **sin techo** porque su casa no tiene techo: un viento muy fuerte se lo arrancó un día y a ella le gustó mucho más vivir así, porque podía ver el sol por las mañanas y la luna por las noches. El vecino que vive debajo de Juana, que es **pescadero**, no entiende cómo se puede vivir sin techo, porque él lo necesita para colgar y secar el pescado.

Una noche de luna llena, Juana estaba echada en la cama mirando el cielo y oyó unos ruidos en la calle, como si alguien anduviera despacio arrastrando algo muy pesado. Asomó la cabeza y vio a un **vagabundo** enfundado en un abrigo que arrastraba un saco enorme lleno de cosas que no paraban de moverse. El saco tenía un agujero por el que asomaban un pie y una mano. “Eh, ¿qué llevas ahí?”, preguntó Juana. El vagabundo miró hacia arriba y contestó: “Nada”. Pero el pie que había salido por el agujero del saco le dio una patada que lo tiró al suelo y de pronto ya eran ocho pies y ocho manos los que salían del saco.

Juana abrió mucho los ojos porque del saco había salido un **faquir**, casi desnudo y con puñales clavados en el cuerpo, un **gigante** barbudo que medía tres veces más que el faquir, un **hombre lobo** con todo el pecho lleno de pelo y un hocico lleno de dientes enormes, y un **vaquero** enrollado en una cuerda que no le dejaba

moverse. “¡¡Socorro!! ¡¡Ayúdanos!!” gritaba el vaquero. Pero Juana tenía miedo del gigante y del hombre lobo. Y un poco también del vaquero, que ya se había liberado de la cuerda, había hecho un lazo y lo había hecho volar en círculos por encima de su cabeza: en cuanto el vagabundo quiso levantarse, lo atrapó con la cuerda y, ayudado por el hombre lobo, lo ató bien fuerte a un árbol. Entonces el faquir se arrancó los puñales del cuerpo y los empezó a arrojar: como tenía una puntería increíble, hizo un círculo perfecto alrededor de la cabeza del vagabundo. El hombre lobo y el vaquero aplaudían cada vez que se clavaba un puñal.

El gigante se acercó a la casa de Juana: era tan alto que la cabeza le quedaba encima de su cama. Le dijo que no tuviera miedo, que él y sus tres compañeros sólo querían volver al circo de donde el vagabundo los había secuestrado, pero que tenían mucha hambre. Juana pensó en todos los pescados que había en la casa del pescadero y bajó a llamar a su puerta. El pescadero se asustó cuando vio a su vecina acompañada de un gigante, un hombre lobo, un faquir y un vaquero, pero Juana lo tranquilizó. ¡Claro que tenía pescado de sobra! Subieron todos a la casa sin techo y comieron juntos el pescado seco y salado, riquísimo, del pescadero, bajo la atenta mirada de la luna llena.

Il·lustració: Conchita Herrero
Creació del relat: Marina Espasa
Locució: Fermí Herrero

Esto no es un cuento

Dilluns, 30 de març

¡Eh, tú! Sí tú. ¿Escuchas ese llanto?

Creo que alguien tiene un problema. ¿Lo escuchas? Espera.

Es un **hombre**. ¡Pobre hombre!
No sé si consolarle, la verdad. ¿Tú qué dirías?

Le consuelo. Espera un momento.

¡Eh, tú! ¿Por qué lloras? Le pregunto. No sé si así le consuelo, la verdad. Soy tan brusco.

¡Aish!

Creo que va a decir algo. Un momento.

Dice que llora porque no tiene nombre.

¡Ahh! Bueno, es por eso. No te preocupes.
¡No pasa nada, hombre! Yo no tengo rostro.

¡Oh, no! ¡Vuelve a llorar!

Lo siento soy muy brusco y, también invisible, soy un **hombre invisible**. Al principio es un poco raro, pero luego uno se acostumbra.

Con razón no te veía, dice.

Eso es. Le sonrío.

Para de llorar.

Lo he conseguido.

Me alegro que ya estés más tranquilo.

Mira, soy un hombre sin rostro pero tengo una **mamá** y una **abuela** que me miman y esas cositas que hacen las mamás y las abuelas. También me riñen, no te creas, sobretodo cuando hago travesuras, como asustar a alguien cuando anda distraído. La última vez que asusté a alguien fue a un **pirata** y te aseguro que aprendí la lección porque se cayó del barco y tragó mucha agua. Pasó de ser un pirata a un **hombre enfermo**, se puso azul de golpe.

No, ¡no llores, hombre!

Ahora ya está bien. Para asegurarme, le fui a visitar a su hogar varias veces. Le traje chucherías, un loro, un pañuelo nuevo... De hecho, dejó la piratería. Me confesó que no le gustaba. Eso de la piratería está un poco anticuado, me dijo. Además, ser pirata y no saber nadar es un poco rollo, por eso decidió hacerse **submarinista**. Así no tendría que lidiar con ningún susto.

¡Ups! Perdona, se me olvidaba. Hay alguien más con nosotros. Os presento.

No, no tengas miedo.

Mira, está ahí, ¿Lo ves? en su casa, escuchándonos.

Y no hace falta que nos digamos los nombres.

Idea i fotos ET: Nuri Gili

Creació del relat: Maria Donoso

Locució: Carla Gayán i Lua

Convidades especials de l'animació:

Mía, Kai, Duna, Leyla i Greta

Abominai-nonai-noná (el cuento de un sonámbulo)

Dimarts, 31 de març

El **Yeti** Tomás y Natasha la **Bailaora** tienen, más o menos, una cita. Después de casi un año escribiéndose, por fin, se van a volver a ver.

Encogido en un asiento de la última fila del autobús, el Yeti Tomás está tan nervioso que no paran de sudarle las pezuñas y no puede dejar de preguntarse si a Natasha la Bailaora también le deben estar zapateando los zapatos de los nervios en ese mismo momento, de aquella manera tan musical que a él le derriete.

Para colmo, un grandote grano rojo y chillón ha decidido nacer junto al hocico del Yeti Tomás. Un resplandeciente tomate aposentado sobre el lecho de largo pelaje blanco... “dispuesto a triturar mi día especial”, piensa el joven yeti desesperado.

Natasha la Bailaora y el Yeti Tomás se conocieron durante el rodaje de una película en la que habían sido los protagonistas. La película se llamaba *Abominai-nonai-noná* y los dos se habían sentido muy felices trabajando en ella porque su director, el ruso Yuri Allen, era el **cineasta** preferido de ambos. Así que con el entusiasmo que compartían y el tacatacatá de ella y el grgrgr-grgrgr de él, obviamente, se habían entendido enseguida. Sin embargo, y a pesar de que los dos lo deseaban, ninguno se atrevió jamás a confesarle su amor al otro.

En la película, el Yeti Tomás interpretaba a un **pintor de brocha gorda** al que, por casualidad, le cae en las manos un boleto premiado de lotería. El pintor, al que lo

que más le gusta hacer es pintar paredes y leer novelas de caballeros, reyes y dragones, decide, con todo aquel dinero, hacer realidad su sueño y comprarse un castillo en el que, ataviado con capa y corona, se pasará el día, rodillo en mano cual espada, pintándolo todo de color blanco.

Cuando llega el invierno cada rincón y cada torre del castillo ya están pintados, así que el rey pintor continúa con el resto de su propiedad. Comienza por el sendero de piedras y después continúa con la hierba que se extiende hasta el lago y, aún más allá, pinta también de blanco los árboles frutales al fondo de sus tierras. Así, en los largos atardeceres de invierno, disfruta viendo como la luz anaranjada de la puesta de sol baña todo aquel manto blanco, dándole a su reino aspecto de ensueño. Y aunque eso le hace feliz, no puede evitar pensar que le gustaría poder compartirlo.

Pero con la primavera llegará la compañía. Un grupo de **recolectores** llama a la puerta del castillo pidiendo permiso para recoger aquellas manzanas rojas y brillantes que ahora cuelgan de los frutales blancos. El rey pintor se sentirá tan feliz con aquella visita que les ofrecerá instalarse con él en el castillo hasta que termina la recolección, convirtiéndose así en sus **invitados** y quedando él fascinado con la técnica de Natasha la Bailaora, que coge cada manzana del árbol, la gira, la huele y la guarda en el cesto con perfectos pasos de flamenco, convirtiendo la recolección en una danza.

Ahora, a Natasha la Bailaora no paran de zapatearle los zapatos de los nervios mientras espera al Yeti Tomás en la parada del autobús. Se ha puesto el vestido blanco con grandes lunares rojos, su favorito y, después de pensarlo mucho, se ha armado de valor y ha decidido que si cuando él se acerque le llega hasta la nariz aquél aroma de manzanilla que desprenden sus pezuñas sudadas cuando está nervioso, esta vez sí le dirá lo que siente.

El resto de la historia, no os lo voy a contar, porque yo tampoco lo sé. Tendremos que esperar a que Yuri Allen haga la película.

Collages: Gabri Guerrero

Creació del relat: Albert Boronat

Locució: Arnau Puig

La nena i el cel

Dimecres, 1 d'abril

Vet aquí que una vegada hi havia una nena desperta que mirava molt el cel, era el que més li agradava. Un vespre passejava per un camp, i de sobte va percebre que un punt de llum molt intensa s'alçava sobre l'horitzó. Què serà aquesta centella? – es preguntà la noieta – a veure si trobo algú que em resolgui la qüestió.

A uns quants metres va topar-se amb una tenda de campanya, orgullosa, ben tibada, i asseguts en una taula, apurant el seu sopar, un **campista** i una **Geisha** discutien amb vehemència l'origen d'aquella claror. Al Japó – deia la Geisha – això ho hem vist mil vegades, és sense dubte un avió, un reactor que s'acosta, a velocitat transsònica en aquesta direcció.

Bah!, no digueu bajanades – respongué el campista setciències –, un avió fa pampallugues i per la brillantor i l'alçada, jo crec que això és un satèl·lit de telecomunicacions. La nena atenta escoltava aquelles explicacions, però no va quedar satisfeta, doncs la llum s'estava ben quieta i no feia cap soroll.

Va seguir la passejada i de sobte va trobar-se amb un senyor **bigotut**, que amb els braços als malucs s'estava allí estarrufat. –Nena fes-me cas, això que brilla és un cometa, que vola per l'univers i cada cert temps apareix agafant-nos per sorpresa. – Però els cometes tenen cua –, va pensar la nena llesta – ho he llegit en els meus llibres – i en aquí no la veig pas.

Malfiant-se d'aquell home va continuar caminant. El seu pas la va dur dreta a una tenda molt més gran. Allí hi havia dos

homes, un abrigat amb mil pells, **fredolic** que tremolava i un altre que a un llit roncava, tapat i ben arraulit. El fredolic va parlar amb un petament de dents – allò bé pot ser una estrella, un grandíssim sol llunyà, que bé ens podria escalfar a tots els que passem fred. – Ja pot ser – raonà ella – és veritat que molts estels dels que hi ha al cel són fabuloses estrelles, però aquest brilla un xic més i està clarament més baix, no sé, no sé...– Tot això a mi tant me fa! – va escridassar el **dormilega**, – està bé que discutiu aquest dubte que us desvetlla, però us suplico, no feu fressa, jo tinc son i el que al cel brilla, francament, no m'interessa. –.

La nena fugí corrents d'aquell home malcarat i va anar a parar a un camí voltat d'arbres i esbarzers. De cop va sentir un soroll, una remor, un xiuxiueig. I com que es va espantar una mica va preguntar molt fort – qui és que hi ha aquí amagat? – Eh... gat, gat, gat... – va respondre la malesa. – No em fas por, no sóc poruga – Mmmm... oruga, oruga, oruga... – Et deus creure molt graciós! – Os, os, os... – Aquest eco és molt estrany – va discórrer la vaileta –. No sóc a un penya-segat, tampoc entre altes muntanyes, aquí hi ha algú que em fa burla i que es pensa que m'enganya. Allà d'on venia el so, va llençar-hi una pedreta i es va sentir un aiii ben fort.

Llavors va sortir el **bromista**, un nen de la seva edat. – Mira quin nyanyo m'has fet – Això és per haver-me espantat. Busco resoldre un misteri, algú que m'ajudi a esbrinar què és una llum que hi ha al cel. – Doncs si segueixes tot dret, per aquest camí que puja, trobaràs un observatori, tot

just al cim del turó. – Gràcies – va dir ella, i va reprendre la marxa fins que arribà a dalt de tot.

Allà va picar a la porta i va sortir una senyora amb bata blanca de fil. – Què és vostè l'**astrònom**a d'aquest observatori? – Sí que en sóc – li va dir –. Tinc un dubte molt gran i potser em pot ajudar, hi ha una llum molt intensa allí sobre l'horitzó i ningú sap què és. – Doncs no t'ho explicaré jo, ho esbrinaràs tu mateixa. Puja per aquesta escala, a dalt hi ha un gran telescopi, posa el teu ull al visor... Què hi veus? – La nena va exclamar d'emoció: No és un estel, ni un cometa, no és ni un avió ni un satèl·lit...

ara ho veig, és un planeta, un planeta!!! Ara mira cap avall – va dir l'astrònoma senyalant l'esplanada. La nena va donar un cop d'ull i va veure totes les persones que havia trobat pel camí: el campista, la geisha, el bigotut, el dormilega, el bromista i el fredolic... que seguien igual, discutint alguns, altres senzillament desdenyant l'origen d'aquella llum. – De tots ells, tu has estat l'única que ha tingut la curiositat i l'empenta suficient per pujar fins aquí a dalt – va dir la dona – Has fet servir el telescopi i esclarit allò que et feia dubtar. Enhorabona, a partir d'ara podràs observar el cel sempre que vulguis perquè des d'avui seràs la meva astrònoma ajudant!

Papiroflèxia:

Dani, Karen, Ryu, Mei i Dai

Creació del relat: Marc García Arnau

Locució: Anna Mitjans

Sense nom

Dijous, 2 d'abril

Tot comença quan la **Deesa** de la Ploma, que era molt despistada, va crear un personatge amb un toc de tinta i de màgia però va descuidar-se de posar-li un nom.

I mira'l ara en aquesta pàgina, està ben trist. És transparent i pesa molt poc. Tan sols té dues mans. Si menja galetes, li cauen pel cul. Si li fan una fotografia, ell mai no hi surt.

Un matí de pàgina d'hivern, decideix ser valent i emprendre el camí que duu fins el poble per trobar algú que li doni un nom i poder existir i ser feliç per sempre.

- Feliç fins la pàgina final!! - diu ben emocionat -

Al camí es topa amb en Pere, l'**hipnotitzador**, que arrossegant una llarga barba negra, busca alguna cosa que li ha caigut pel terra.

- He perdut el collaret d'hiptonitzar conills i sense això m'arruinaré! - Jo t'ajudo a buscar-lo! - diu el nostre personatge fent rellicar les mans pel terra- - Ep! Està aquí! - Oh! Com podria agrair-te tanta amabilitat? - No tindràs pas un nom per a mi? - Un nom? No en tinc pas, però et regalo aquests dos ulls ben grans per a que segueixis el camí amb comoditat. - Moltes gràcies!

Darrera un arbre sent que algú tremola. És en Marc, el **ninot de neu** més fredoluc que et puguis imaginar!

- Que tens fred? - li pregunta el nostre personatge- - Sí...el vent s'ha endut la

meva bufanda i el meu barret i han quedat enganxats en un arbre dues pàgines enrere!

El nostre personatge recull la bufanda i l'enrotlla al coll del ninot. Després recull el barret i li posa al cap.

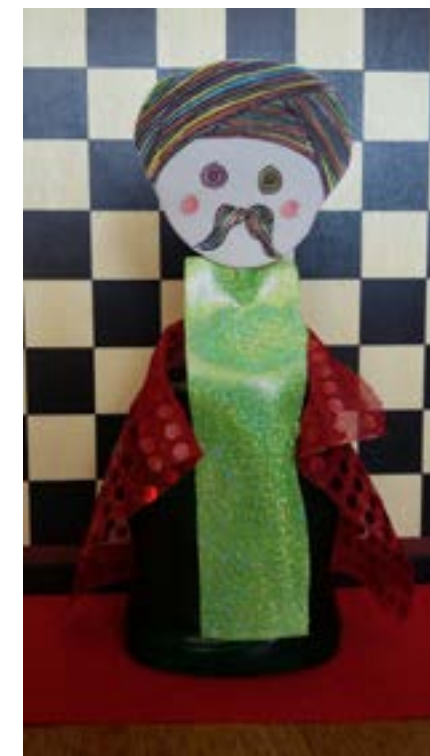
- Què bé! Com podria agrair-te tanta amabilitat? - No tindràs pas un nom per a mi? - Un nom? No en tinc pas, però et regalo aquest nas de pastanaga per a que oloris les flors de la vora del camí. - Moltes gràcies!

El nostre personatge s'ha perdut, però per sort es troba amb dos avis asseguts davant de la porta d'una casa vella. Ella és la **modista** Lola i ell el dibuixant Robert. La Lola intenta posar un fil a l'agulla i en Robert està content perquè ha acabat un gran **dibuix**.

- Disculpin, vaig bé per aquí per anar al poble? - Sí senyor, vas bé. - Vol que l'ajudi a posar el fil a l'agulla? - pregunta el nostre personatge- - Em faries aquest favor? Som tan vells que ja gairebé no ens hi veiem - respon la Lola- - Aquí té! - Oh! Nen! Com podríem agrair-te tanta amabilitat? - No tindreu pas un nom per a mi? - Un nom? No en tenim pas, però et puc cosir una camisa i uns pantalons per a que arribis al poble ben elegant. - Moltes gràcies!

Gairebé ja arribant al poble, es troba amb en Pep, el **reporter**, que plora desesperadament assegut al costat d'una font.

- Ei, per què plores?

- Perquè em faran fora del diari! En aquest poble mai passa res d'interessant i no tinc cap article per demà!! - Tinc una idea! Vols que t'expliqui la meva història? Soc un personatge de conte sense nom. I ara estic fent un viatge per trobar-ne algun de bo! - Explica'm tots els detalls! Sembla un relat molt emocionant! Però clar, no et podré pagar, ni tan sols no sé com agrair-te tanta amabilitat. - Tu que tens moltes paraules, no tindràs pas un nom per a mi? - Un nom? És una paraula massa important. No en tinc pas. Però...et regalo el meu llapis preferit i el dia que trobis un bon nom el podràs escriure ben gran!!! - Moltes gràcies!

Per fi arriba al poble. És dia de mercat i la plaça està plena a vessar. S'acosta a una paradeta on una noia hi ven flors fresques. La noia el mira i, amb un cop d'ull, li agrada i s'enamora. Saps al que em refereixo? T'ha passat mai? O això només passa als contes?

- Bon dia, sabries dir-me si en alguna paradeta hi venen noms? He fet un camí molt llarg per trobar-ne un que em

defineixi. - Jo només venc flors però... vols que t'expliqui un secret? No pots dir-li a ningú més - li diu la noia fluixet a cau d'orella- - Si, explica'm un secret. Et prometo que quedarà entre nosaltres. - Jo soc un personatge amb dos noms i em faria molt feliç donar-te un dels meus per sempre.

I així és com el nostre personatge, després d'un llarg camí, aconsegueix dir-se d'alguna manera. I tot plegat, gràcies als amics, a l'amor i a la teva imaginació que ara mateix alça el vol buscant boniques lletres.

Personatges en material reciclat:

Claudia, Estela i Emma

Creació del relat: Elena Asensio

Locució: Ceci Ràfols

Han participat també els quadres:

Der Kuss de Gustav Klimt.

Mujer con abanico de María Blanchard

Carnaval en la playa de James Ensor

Una nena dins una carpa de circ

Divendres, 3 d'abril

Una **nena** quieta dins d'una carpa de circ. Una carpa de circ antiga, que ha viatjat per molts racons del món i ara ha arribat a la ciutat.

La nena està quieta just en el bell mig del cercle que dibuixa la carpa. Mira cap a dalt. Els seus ulls tranquils miren cap a dalt i semblen esperar alguna cosa.

El **domador** fa una estona que se la mira, encuriolit. Es toca el bigoti i pensa: Què deu està mirant? Li recorda a una de les seves flors domades. És un domador de flors, que fa ballar les roses del seu jardí al ritme del vent i del vals de la primavera.

La carpa de circ és gairebé buida. Només algunes de les artistes assajant els seus números. La **diva** canta davant d'un mirall, l'**esquiadora** omple de neu artificial la rampa per fer el seu gran salt. La nena no s'immuta. Segueix quieta al bell mig de la carpa, mirant cap a d'alt.

El Domador surt dels seus pensaments i, decidit, camina cap a la nena i li pregunta: Què mires, nena? Miro pel forat de la carpa, respon. Quin forat? No hi ha cap forat, aquesta carpa és bona, vella però bona. Tot està com ha d'estar, no hi ha cap forat. T'equivoques, diu La Nena. Quan la van construir, Els **Manetes** sabien que havien de deixar un forat perquè l'aire i el cel poguessin entrar dins el circ. Mira, no ho veus? El Domador alça el cap i mira just al centre del sostre de la carpa. Mira atentament i es toca el seu bigoti. Veus el forat? El Domador es queda en silenci. Quan els manetes la van construir sabien que no la podien fer tancada del tot

perquè aleshores el vent la faria tremolar. Quan fa vent, s'escapa pel forat cap al cel i així la carpa no cau. Interessant, diu el Domador.

La Nena segueix mirant el forat del sostre de la carpa, esperant alguna cosa. La Diva se li acosta, nerviosa. Que mires, nena, tanta estona cap a dalt? Miro el forat de la carpa. I que esperes veure pel forat? La lluna, espero que la lluna tregui el cap pel forat. Quina bestiesa!, diu la diva. Perquè vols mirar la lluna, quan hi ha tantes coses boniques aquí dins. Tota la vida s'ha mirat la lluna. Des que els **homes de les cavernes** la miren, a la lluna li agrada que la mirem. Ah, diu la Diva. No et recorda a ningú? Li pregunta la Nena. Ximpleries... i se'n va.

Mireu, diu la Nena, ara! L'esquiadora s'hi acosta. En efecte, la lluna treu el seu bonic rostre pel forat de la carpa. Caram que bonica, diu l'esquiadora. I com sabies que passaria just per aquí? És molta coincidència! Un forat tan petit per la lluna immensa. La Nena calla. Ningú sap que aquella nena és una espia, una espia especial. Des de fa molt temps, sempre hi ha hagut una **espia** que mirava la lluna, perquè com a la diva, si ningú la mira, desapareix. I la lluna no pot desaparèixer. És el mirall on es reflecteixen totes les històries de la humanitat. Si alguna nit, ningú no mira la lluna, oblidarem les nostres històries. La lluna, allà dalt, pàl·lida i preciosa és la nostra memòria. Guarda totes les històries. També la història d'una nena quieta dins d'una carpa de circ, que esperava veure la lluna...

Dibuixos: Alma, Hugo, Ana i Marco
Creació del relat: Guillem Gefaell
Locució: Laura Tamayo i Guillem Gefaell

El somiatruites que feia volar coloms

Dilluns, 6 d'abril

- Això és un rotllo! Vull sortir a la plaça! Vull sortir!!! - insistia en Pau.

- Ara no pot ser, Pau. Fa massa calor. Ja ho saps! - li deia contundent la seva mare.

- Merda! Sempre igual! No hi ha dret!!! - rondinava.

I empenyat donava un cop de porta. Pam! I es tancava a l'habitació a jugar a la Play. I cada tarda el mateix. Fins que se'n cansava, s'estirava al llit i, entre llibres i peluixos, feia volar coloms. Era un **somiatruites** que volia conèixer món dalt d'un drac màgic -com el Puff-, o d'una catifa -com la d'Aladdin-, o d'un núvol Kinton -com el d'en Son Goku-. I volia volar lluny, ben lluny, més enllà de la plaça, els coloms i els gronxadors.

Una tarda, des de la finestra, va observar uns núvols estranys que semblaven entrar en combat: Un elefant que vol atrapar un ratolí? Un tauró que vol menjar-se un esquiol? Un monstre que ho anava enfosquint tot... I, de sobte: Catacrack!!! Un llamp va escapçar el cel en mil bocins i un tro va fer tremolar les parets de dalt a baix. Brummm-booom-booom... I, com si no existís un demà, va començar a ploure a bots i a barrals.

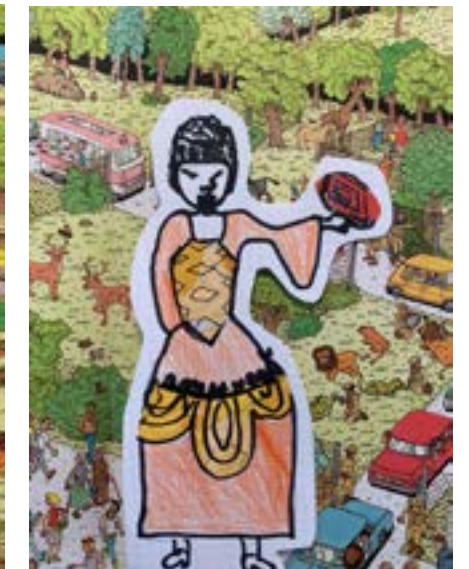
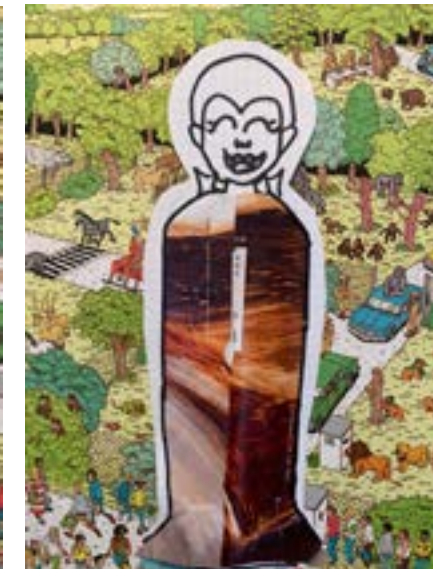
- Ostres, sembla el diluvi universal!!! - va exclamar sorprès en Pau.

I va recordar l'estiu passat quan, sense fer cas als pares, se'n va anar nedant mar

endins fins a la roca del cargol. Li agradava observar els peixos i allí n'hi havia de tots colors! Oblades, castanyoletes, fadrins, escòrpores.... Fins i tot va veure un peix ratlla que, com un **vampir**, xuclava la sang a una donzella daurada, tan bonica com una **cortesana**. 'Pobreta', va pensar. I un pop estrany, amb cara de pocs amics, va dir-li: 'Ves-te'n! Fuig! Ràpid!'. Llavors va descobrir que un cranc **autoestopista** s'enfilava dalt d'un dofi i ell, sense pensar-s'ho dues vegades, va fer el mateix. Però quan va ser conscient que es dirigien directament cap a l'horitzó va cridar espantat: 'Auxiiii! Socooooors!!!'. Sort que un **biòleg** que també estava mirant peixos entre les roques, sense dubtar, li va dir: 'Salta! Salta!'. I de seguida un **canoer** que remava a prop els va ajudar. Però de cop es va girar un vent estrany i el corrent els va anar allunyant de la platja enmig d'una incipient tempesta de llamps i trons. Per sort un **socorrista** atent se'n va adonar i en un no res va organitzar una cadena humana per salvar-los.

Quan van arribar a la platja, els pares d'en Pau, alleujats i agraïts, van mirar-se'l de cap a peus, sense saber si havien de renyar-lo o abraçar-lo, mentre ell els tornava la mirada compungit, com si no hagués trencat mai cap plat... I, en mig d'un mar de llàgrimes que es fonien amb la pluja, el van omplir a petons, com mai.

I de nou un llamp. I un tro. Brummm! Una tempesta d'estiu, com la d'aquella tarda.

Dibuixos i collages: Irene, Virgi i Xavi
Creació del relat: Núria Abelló
Locució: Jordi Salas

De cuando vamos a dormir

Dimarts, 7 d'abril

Seguro que conoces ese momento en el que estás a punto de dormirte. Es un momento especial porque nos permite imaginar todo lo que queramos cuando aún estamos despiertos. Además, lo podemos hacer gratis y libres, yo desde siempre lo he dedicado a pensar disparates... puedo ser chico o puedo ser chica... puedo tener naves o vivir solo encima de una montaña... ¡Nada tiene lógica y eso es lo divertido! Qué curioso es, ¿no? Yo admiro a las personas que tienen curiosidad...

Una de esas veces, justo antes de dormirme, fui una **equilibrista** y paseaba sin red por el alambre. No podía bajar. Ese era el problema. Todos me miraban desde el suelo sonriendo, pero es que yo no podía bajar. Unas alas de colibrí lo solucionaron, aunque pensándolo bien podría haber utilizado las escaleras que había en la parte de atrás...

El momento en que fui un **ermitaño** lo recuerdo bastante bien porque lo único que hice fue estar sentado y espiar por la ventana abierta. Y es curioso porque fuera el sol lucía con fuerza y, a la vez, la lluvia no paraba de caer, interminable. Era de día, pero también era de noche. Todo junto, como en un buffet libre de esos en los que puedes elegir a tu gusto y hartarte de postre.

Aunque con diferencia lo mejor es cuando conseguí ser una **heroína**. No sólo porque me comía toda la verdura sin rechistar, sino por el hecho de ser mujer. Pero es difícil, no te creas, mucho trabajo, mucha responsabilidad...

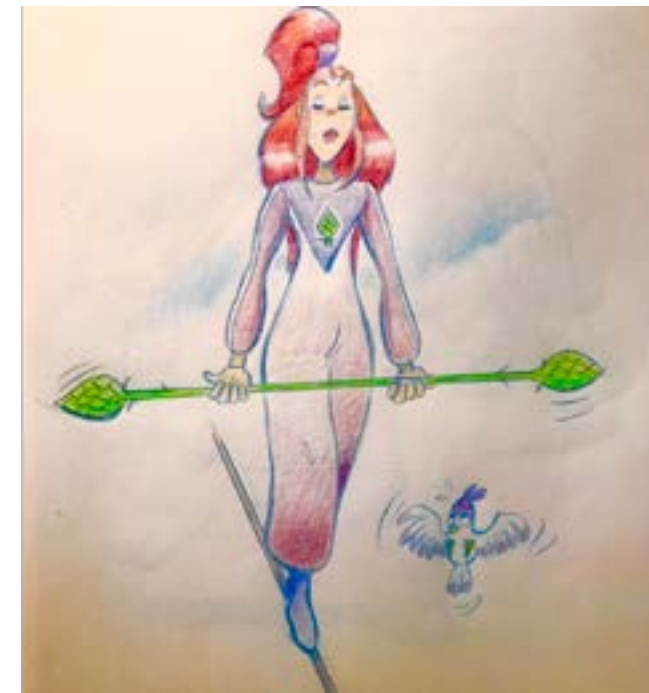
Una vez no me gustó lo que elegí imaginar porque el **publicitario** en que me convertí tenía tendencia a adaptar la realidad a sus intereses. Pero luego lo arreglé inventándome unas maracas mágicas que conseguían que mucha gente fuera al teatro cada vez que sonaban.

Yo admiro a los que sois curiosos y también a los que no tenéis miedo a hablar en voz alta y, además, dormís a pierna suelta.

En otra ocasión, ya empezando a ser viejo, imaginé que en mi habitación había una ventana por la que yo quería mirar para escapar, pero unos **cristaleros** estaban arreglándola y eso me dio un poco de rabia porque yo quería salir a buscar caracoles entre la humedad de la hierba...

Uno de mis momentos preferidos es cuando fui un niño y jugaba a naves espaciales en unas carcasas metálicas abandonadas en el campo. En una de esas carcasas había un nido de avispas y cuando lo pisé todas me atacaron. Entonces yo cogí mi martillo ultrasónico y las aticé con fuerza sin acertar en ninguna ocasión, pero fue así como, atizando el martillo, me convertí en **herrero** y me transporté hasta una fragua, y yo solo fundí un kilo y medio de acero inoxidable y me construí un traje espacial que era así, inoxidable.

Yo admiro a los que sois curiosos. Yo no soy curioso, realmente no lo soy. Tú si eres curioso. Eres el personaje **curioso** de este cuento, por eso has llegado hasta aquí.

Il·lustracions: Toni Garcia
Creació del relat: Francisco Lorenzo
Locució: Lolo Herrero

Història d'un poble menut

Dimecres, 8 d'abril

Aquesta és la història d'un petit poble i de la seva gent. El poblet d'aquest conte no té nom perquè no hi va cap carretera. Nosaltres, però, li posarem un nom. Per exemple "Allalmigdelnorès". És tant petit que només hi viuen vuit persones:

El Joan, que és **cec**. Tothom li diu Tete. La Mercè que és **solista** de violí i li diuen la Traviata.

La Mònica, que és **cartera** i li diuen la Bústia.

El Josep, que **pilota** un globus aerostàtic i el coneixen per Lindbergh.

La Lluna, una **adolescent** de 15 anys a qui tothom diu Lluna.

La Tere, una dona molt **maldestra** coneguda per la Nureiev.

I per acabar, dos bessons que sempre estan **badant** i ningú sap el seu nom.

I presentats els habitants, veurem com és el poble d'Allalmigdelnorès.

Al poblet només hi ha un carrer i set cases. A cadascuna de les cases hi viu un habitant, excepte en una, la dels bessons univitelins que n'hi viuen dos. No hi ha botigues, per tant, tot ho han d'anar a buscar fora. Els queviures, els diaris, el metge i el xampa. I com s'ho fan? us deveu preguntar, si no hi ha carretera. Doncs ho fan així:

El Lindbergh té un globus aerostàtic que fa volar cada dia feiner fins al cap de comarca, que és una petita ciutat que sí que té nom i tota mena de botigues.

En cada viatge l'acompanya un veí o veïna, fora del dissabte que l'acompanyen els bessons badocs.

Quan arriben a la capital, aprofiten

per comprar tot allò que els veïns d'Allalmigdelnorès l'hi han encarregat: I quan torna al poble, tots l'esperen a l'era on aterra, per recollir els seus encàrrecs, agrair-li el servei i escoltar les notícies de la capital.

Els dilluns el Tete acompanya en Lindbergh que li va explicant tot allò que veu: el blat que verdeja, les daines que salten, els núvols del cel, en definitiva, tot allò que el Tete, que és cec, no pot veure.

Els dimarts és la Bústia qui l'acompanya i aprofita per anar a la central de correus a recollir la correspondència que portarà als seus veïns.

Els dimecres el Lindbergh s'emporta la Nureiev. La Nureiev dona molta feina al pilot perquè és tan maldestra que ell s'ha d'estar tot el viatge vigilant que no s'entrebanqui i es precipiti globus avall.

Els dijous copilota el globus la Lluna. Aquest dia en Lindbergh pateix de valent. La Lluna es queixa per tot. No troba res al seu gust, renega com un carreter i escup tota l'estona, per sort, fora de la cistella.

Els divendres el Lindbergh s'endú a la Traviata i el seu violí. Per ell és un dels dies més agradables perquè durant el viatge ella interpreta el concert per a violí número 3 de Mozart que dura aproximadament el temps del viatge.

Els dissabtes carrega amb els bessons badocs. Un cop a ciutat les compres són una tortura perquè els badocs tota l'estona baden. Baden als aparadors, baden a les

parades del mercat i baden amb l'home estàtua.

I el diumenge? El diumenge en Lindbergh descansa. Només s'envola en cas d'urgència i ni es recorda el temps que fa que no n'hi ha cap.

Doncs ja està. Aquesta és la petita història, succintament contada, del petit poblet d'Allalmigdelnorès i de la seva bona gent.

Dibuixos: Montse, Joan, Quim i Albert
Creació del relat: Pere Bou
Locució: Núria Sanahuja

Txof

Dijous, 9 d'abril

Un 10. La millor puntuació. Un salt perfecte. El trampolí de cinc metres era el meu preferit. Amb la medalla d'or penjada al coll vaig sortir al carrer. Tenia pressa. Arribava tard a la festa d'aniversari de la Júlia. En feia 10 i no hi podia faltar. La **conductora** del taxi va entendre la meva urgència. Només arrencar vaig veure que havia d'anar ben lligada.

La primera frenada, a només 500 metres de la piscina, em va fer saltar la medalla pel cap. Una senyora amb la seva filla vestida de **ballarina** travessava el carrer sense mirar.

- Però què fa!, va cridar la taxista.
- Perdó, perdó. La Clara s'ha fet mal i necessita anar a l'hospital.
- D'acord! Pugi que l'acompanyarem.
- Crec que no podrà tornar a ballar mai més. Ha caigut de dalt de l'escenari.

La veritat és que amb la cama estirada al meu damunt no semblava res greu, però la mare no parava de parlar.

- La Júlia abans de ser ballarina feia gimnàstica artística a l'escola. Tenia molta flexibilitat i volia ser **contorsionista**. Ens agrada molt anar al circ. Una vegada es va enamorar d'una noia que es convertia en aranya. Posava les cames d'una manera... Impressionant. Ho va intentar fer a casa i... també vam haver de córrer cap a l'hospital.

Jo no li feia massa cas. Només mirava el rellotge. Volia arribar a casa de la Julia quan abans millor. Pocs metres abans d'arribar al centre sanitari, el taxi va tornar

a frenar de cop. El crit de la Clara va fer tremolar els vidres del vehicle. Damunt del capó va caure una bossa de l'aminadures. Totes escampades i de mil colors: xiclets, boletes de caramel, piruletes...

- Acabem d'atropellar una noia, va dir la taxista.

No m'ho podia creure.

Pocs segons després ja érem cinc dalt del taxi. Tres, direcció a l'hospital i jo cap a la festa de la Júlia. La Maria, malgrat l'ensurt i mig tartamudejant, ens va explicar que es trobava bé. Tenia problemes de vista i aquests ensurts li passaven sovint. Havia estat atropellada per diferents vehicles: motos, furgonetes, ambulàncies... Res greu. Feia d'**oient** d'uns cursos de cuina a la Universitat de Barcelona. La seva especialitat eren els dolços. Era una veritable **laminera**. No podia viure sense sucre.

A la porta de l'hospital vaig ajudar la Maria a baixar, mentre la Clara i la seva mare pagaven la taxista. Van tancar la porta i vam tornar a arrencar.

- Què li portes de regal a la teva amiga?, em va preguntar la taxista.

- Ostres! El regal! Amb les presses i l'emoció de la victòria. Me l'havia deixat a la piscina.

Vam tornar al lloc de sortida. La piscina ja no estava oberta. La taxista em va ajudar a saltar la tanca. Al vestidor encara hi havia la bossa del regal. Vaig desembolicar la cua de **sirena**. Me la vaig posar i vaig tornar a la piscina. Ja era massa tard per anar a la festa.

Construcció dels personatges, muntatges i edició del vídeo: Víctor Andrés, Óscar i María José
Creació del relat: Cèsar Compte
Locució: María José Ibañez

Mostassa

Dimarts, 14 d'abril

Ja tenia les dues primeres fulles. Van posar la llavor dins el pot de iogurt la setmana passada i ja treia aquelles dues primeres fulles que treuen totes les plantes a l'inici. Aquelles que són iguals per qualsevol espècie de planta.

Que seràs de gran? - li va preguntar la Salima - una tomaquera? Una mongetera? Un presseguer?

Vull ser una mostassa, m'agraden les seves flors grogues. I tu? - va respondre amb un fil de veu. Encara tenia les fulles molt petites.

La Salima tenia molt clares les idees, ja amb 9 anys. Adorava cuidar de l'hort, patinar a tota velocitat just al tros de carrer llis del costat de casa i la gorra vermella que li va regalar el tiet pel seu aniversari. No li agradaven gens les galetes, assegurava que era com mastegar terra i es tornava boja amb la síndria. Per això quan li va preguntar a ella què volia ser de gran i es va quedar sense paraules no se'n podia fer al càrrec.

No ho sé - va dir tot amoïnada - Que creus que podria ser jo de gran? De què tinc pinta?

Podries ser qualsevol cosa que volguessis, com jo ara mateix. Però sé que seré una mostassa.

Doncs hauré d'investigar.

De què treballa la mare?

Doncs una és **mestre** i l'altre **policia**,

Que vol dir això - la planta tot just estava descobrint el món i no entenia de professions humanes.

La Marta sempre diu que ensenya a pensar a nens grans, riu i diu que construeix cervells. L'Helena és policia, ella investiga

per atrapar els dolents.

Doncs ja ho tens... Què prefereixes?

Crec que m'agradaria fer alguna cosa més divertida. Hi ha moltes més opcions. Veus la veïna del cinquè?

Aquella noia dels cabells arrissats?

Sí, ella és **motorista** professional. Em va explicar l'altre dia que corre a correuita per circuits amb obstacles. Va a més de 100 quilòmetres per hora. La Marta diu que el que construeix és entreteniment. Però a mi crec que m'avorriria anar tan de pressa, et perds tot el paisatge!

I què et diverteix a tu?

Va estar ruminant, no era una resposta fàcil. Va començar a rebuscar amb la mirada per l'habitació. Però se li van il·luminar els ulls quan va veure el nas vermell que tenia a la caixa de les joguines.

Els pallassos. Potser podria ser **pallassa** com la Pepa Plana! És tan divertida i construiria somriures!

Així que les persones us dediqueu a construir coses....

Més o menys. Pensa que també hi ha qui les arregla. El meu tiet, el què em va regalar la gorra, és **fontaner**. S'encarrega d'arreglar les canonades que fa que tinguem aigua al pis i et pugui regar. Sense ells no podríem beure aigua, ni dutxar-nos, ni rentar la roba. Així era fa molts anys. No n'hi havia de fontaners i havien d'anar a buscar l'aigua al riu. Imagina't pujar totes aquestes escales carregant aigua.

I qui constitueix els pisos on viviu?

Doncs són els **paletes**. Sense ells no tindríem cases. El meu avi m'explicava que fa molts i molts anys es va construir la seva pròpia casa, quan era jove i fort i es va casar amb la iaia. L'avi era molt manetes, ella

l'admirava per aquesta qualitat. S'havia fet ell mateix el bastó amb fusta de cirerer i li havia quedat molt maco i lluent.

Mira, aquell ocell que vola al parc de davant és una oreneta?

Sí que ho sembla.

Em regues?

Sí, i et mouré una mica que et toqui bé el sol.

En acabar l'estiu la seva planta s'havia convertit en una mostassa preciosa plena de flors grogues. En aquells moments va saber que de gran voldria ser paleta. Volia construir el món en què vivim les persones i li semblava la millor aportació que hi podia fer.

Dibuixos i composicions: Élide i Alex

Creació del relat: Laura Quinto

Locució: Mercè Meroño

El gran comiat

Dimecres, 15 d'abril

La nena, sense nom, va mirar l'infinit amb il·lusió i, de cop, va tenir un rampell. Va sortir corrent, tan de pressa que va ensopegar amb algú altre i tots dos van caure. Es van observar amb curiositat, era la primera vegada que es veien, i la nena de seguida es va adonar que aquell nen estava **incomplet**.

- Només en tens un, de braç? -va preguntar estranyada.

- I tu, el tens repetit? -li va respondre mentre es posava dempeus i l'ajudava amb la seva única extremitat.

Tots dos van riure i van reprendre el camí. La nena va continuar corrents però, a mig camí, un munt d'olors, conegudes i estranyes, la van despistar. Va seguir-ne el rastre fins a arribar a una casa feta de llaminadures. Va treure el caparró per la porta, intrigada, i va descobrir un **cuiner** enmig d'un rebombori de plats i cassoles que tallava verdures, remenava olles, enforjava peixos, feia galetes, espremia fruita, picava carn...

- Per què fas tants menjars diferents? Si només en fessis un, no tindries tanta feina? -va rumiar la nena en veu alta.

El cuiner, sense parar de treballar, va contestar: - Seria més fàcil, però no seria bo que només tastéssim un sabor. Oi que som tots diferents? Doncs els meus menjars també ho han de ser -i li va somriure- Au, va, tria el que vulguis de la meva cuina, que et convido.

La nena va passejar els ulls per tots els racons i va escollir una brotxeta de maduixes amb xocolata.

- Gràcies - i va marxar.

Mentre continuava el seu camí, va escoltar

el so rítmic d'uns cops que aviat va reconèixer. Sense fer soroll, s'hi va apropar: li agradava contemplar la manera com el seu amic, el **ferrer**, escalfava amb paciència el metall tosc i lleig i, amb ajuda del martell i l'enclusa, forjava formes belles i delicades.

- T'agrada? - va preguntar girant-se cap a la nena, i va afegir - No jutgis per les aparences, la bellesa pot estar a qualsevol lloc.

La nena va assentir.

- Ferrer, has vist el cavall alat? Voldria que em portés a fer un passeig.

- És que ja no te'n recordes? - i va moure el cap d'un costat a l'altre. Ai, aquell jovent, sempre oblidava el més important! - El cavall alat, l'au Fènix i les fades estan organitzant el comiat amb el **malabarista**. Que potser no has vist els cartells? Tots els **encarregats d'enganxar cartells** s'hi han passat la nit per penjar-los als estels.

La nena, que encara no tenia nom, va aixecar el seu rostre infantil cap als estels, i es va adonar que tenia raó. Oh, la festa estava a punt de començar i ella havia de ser-hi. Com se n'havia pogut oblidar? Va sortir disparada i no va parar de córrer fins que hi va arribar. El malabarista i l'**home sense cap** la van saludar.

- T'estem esperant -va anunciar el cap que esgotat de mantenir-se damunt la resta del seu cos per no caure, s'havia assegut sobre el cavall alat.

- Sense tu, no podem començar -i el malabarista va llençar a l'aire sis estels de colors que va fer giravoltar fins que es van convertir en llums brillants.

- I les sirenes? -va preguntar la nena. - Entra i les veuràs. Nosaltres no podem perquè ja saps quines són les normes.

La nena es va descalçar i va traspasar la porta. Aquell món, fet d'aigua, sal i arena, pertanyia a les sirenes, un paradís nudista on ningú s'avergonyia de la seva aparença. I mentre les sirenes l'ajudaven a despullar-se, ella va mirar mar endins: els altres nens i nenes la van saludar amb la mà, feliços. Ells també l'esperaven, i n'hi havia tants! Tots diferents de formes i colors. Ben nua, va caminar cap a l'aigua i es va anar submergint.

- Bon viatge, estimats! -i les sirenes van acomiadar-los amb una melodia dolça.

La nena es va capbussar dins d'aquell líquid transparent i es va fer tan petita que gairebé hi cabia dins una mà.

Quan per fi va aconseguir trobar la sortida, el seu plor, fort i estrident, va trencar el silenci de la sala d'hospital. Un home amb bata verda va agafar la criatura i la va deixar amb delicadesa sobre el pit de la dona.

- Benvinguda al món, Marta. -va exclamar la dona amb els ulls plorosos de felicitat i envoltant-la amb els seus braços.

La nena ja tenia nom.

Il·lustracions: Puri Hernández

Creació del relat:

Anna Rosa Gessé Mas

Locució: Andrea Martín Gamiz

La puerta entreabierta

Dijous, 16 d'abril

¿Dónde se habrá metido ese **pilluelo** otra vez?

La voz de pito que se oye de fondo es de Mika, mi hermana. Y el pilluelo del que habla, soy yo, me llamo Enzo.

Me está buscando. La oigo alejarse y abrir la puerta que da al exterior. De momento estoy salvado por la campana, mejor dicho por la música del ático de enfrente. El **pinchadiscos** es Mario. Mika se pasa todas las tardes en la terraza embobada desde que empieza a sonar hasta que termina la música, yo aprovecho el momento para mis trastadas.

Hoy he decidido hacer una excursión al terrado. Ha sido fácil salir de casa y trepar los escalones de dos en dos hasta la última planta. La puerta estaba entreabierta, muy extraño, casi nunca sube nadie. Una gran sábana tendida con dos pinzas cuelga del tendedero. Alguien en el tejado del edificio de enfrente me hace señas con el brazo hacia la sábana. Es un **obrero**.

- Chicoooo... ¡Habla con el **pintor**!

- Pero... ¿qué pintor? Yo no veo ningún...

Al darme la vuelta, tras la sábana, un pintor con bata larga y paleta de colores me dijo:

- Toma, prueba...

Sin darme cuenta tenía el pincel en mi mano. Temía manchar la sábana, que... yo no soy pintor. Con el primer trazo descubrí que no era una tela cualquiera sino un lienzo y al tocarlo una carpa de circo se dibujó sola desde el tendedero hasta en suelo.

- Entra si quieres. El pintor no bromeaba. No pude resistir la curiosidad. Tras la tela había mucha actividad y bullicio, se oía música. Un **domador** de largos bigotes engominados se acercó hasta casi tocar con su nariz la mía.

- Ajáaaaa ¡Solo es un pilluelo...!

Sonreía. Se separó un poco y me ofreció saltar a través de su aro para fieras.

- ¡Vamos! Salta, te estábamos esperando.

- Pero yo, es que...no soy un león. Está bien... voy.

No me quedó más remedio que pasar por el aro...y de un salto aterricé en la pista redonda de un minúsculo circo. Un **encantador** con su cesta **de serpientes** tocaba la flauta. A su lado un **jorobado** con un solo diente me seguía a todas partes riendo sin cerrar la boca. Estuve un rato con ellos viendo su función, querían que me quedase pero tenía que regresar o Mika empezaría a desesperarse. No sabía cómo volver. Una **halterófila** soltó su barra de pesas, se dio cuenta enseguida de que intentaba encontrar la salida.

- Puedo ayudarte si quieres, pero a cambio prométeme que siempre defenderás el mundo del espectáculo, a actores y actrices, pintores, titiriteros y cuentacuentos, a todo quien fomente el ocio y la cultura.

Se lo prometí y lo cumplo con este cuento. Conseguí salir con su ayuda, bueno y con la de su barra de pesas mágica que hizo que se volviese a abrir el telón de la carpa del circo...es decir... el lienzo del pintor por el que había entrado. Mika sigue aún buscando la sábana que falta.

Domador: Lucía Moreno
Encantadora de serpientes: Ariadna Mejías
Jorobado: Gerard García
Levantadora de pesas: Candela Peña
Obrero: Kilian Fernández Martín
Pilluela: Julia Puente
Pinchadiscos zombie: Jan i Luca Munné
Pintora: Dido Cascán
*els dibuixos són de 8 famílies de primer de primària de l'escola Joan Maragall
Creació del relat: Mar Gonzalez
Locució i muntatge: Susana Lázaro i Julio Cascán

La estrella de los tres veintes

Divendres, 17 d'abril

El viajero se ha quedado encerrado en casa y ha perdido la llave. Con lo que le gusta viajar a todos los rincones de la Tierra: montañas, mares, desiertos... Lo mejor que puede hacer es viajar por casa. Empieza a hacer el pinopuente, dibujar paredes, limpiar su estantería, su librería ... y limpiando la librería, coge un libro para sacarle el polvo y de él, cae una foto. AJÁ! De esa foto hacía ya casi más de 20 años, de un viaje al desierto. De repente, vienen a él un montón de recuerdos y el viajero, empieza a recordar.

Una vez, anduve por el desierto, solitario en busca de respuestas. Me vi a mí mismo caminando por las dunas, bajo el gran sol. Después de andar muchas horas, me pareció ver una cueva. Al acercarme, caí por un agujero, que me llevó a lo más profundo de la cueva. Esa cueva era muy antigua y nadie la había visto antes. Al levantarme y mirar la cueva, encontré un símbolo y le hice fotos. Después, seguí mi camino. Dejando atrás la cueva, seguí andando por las dunas, hasta que llegué a un poblado.

Al llegar, pregunté a la gente por la cueva y el símbolo, pero nadie sabía nada, excepto un niño que decía conocer a un sabio **samurai**, que había venido desde el lejano oriente, y se había instalado en el pueblo de las dunas. "Él te puede ayudar" me dijo el niño. Y Juntos, fuimos a conocer al sabio samurai. Cuando el sabio vió el símbolo, se quedó pasmado y me dijo: "Eres un hombre afortunado, porque poca gente encontró algo así." yo, ansioso por saber qué era ese símbolo le pregunté nervioso al sabio "¿Pero qué

significa?! ¿Qué significa esto?". Y el sabio le respondió "Lo sabrás en su momento." Y empezó a contar una antigua leyenda al viajero: "Hace millones de años... blablibla blablibla es un mensaje para quién lo encuentre... Eso dice la leyenda" no conseguí entender qué es lo que aquel sabio samurai me decía. Y me olvidé del sabio y del símbolo.

Pero ahora que había encontrado la foto de nuevo se quedó maravillado... y volvió a preguntarse: "¿Qué significa esto?"

Y recordó: "Es un mensaje para quién lo encuentre".

Solo, no lo conseguiré pero con amigos sí... y decidió hacer una videollamada con sus amigos: a la **verdulera**, su mejor amiga, a **Papa Noel**, que como viaja mucho y sabe un montón, y al **espantapájaros**, claro, él entiende más que nadie, lleva tantos años hablando con los pájaros y viendo a payeses trabajar y cultivar que seguro podrá ayudar.

- ¿Qué significa esto? - pregunté yo.
- ¡AH, yo comprendo estas letras! - dijo el espantapájaros. Son números árabes. Los dos símbolos de arriban son el número 10 dos veces, y los de al lado son 20 y 20, y el número de abajo es el 2020.
- Me he perdido - dijo PapaNoel.
- ¡Tiene sentido! - dijo la verdulera. 2020. Estamos en el 2020.
- ¡Tiene sentido! - dijo también el viajero- ¿Pero qué significa?

Todos se quedaron bloqueados, en silencio. No sabían cómo explicarlo. La verdulera, de repente dijo:

- Yo tengo un amigo, Hassan, es del

desierto. Llamémosle!

- ¿Del desierto? - preguntó Papa Noel.
- ¡¡¡Sí!!! del desierto del Sáhara. Es saharauí.
- Pues claro, ¿a qué esperas?! ¡Llámallo! - le dijo emocionado Papa Noel.

Así que añadieron en la videollamada a Hassan, que viene del Sáhara, que ahora es **leñador** y que en sus ratos libres escribe poesía... vamos que es saharauí, mitad leñador-mitad poeta. Le llamaron y Hassan sorprendido dejó la leña y la pluma y cogió la llamada. La verdulera, el viajero, Papá Noel y el espantapájaros le dijeron: ¡Hassan, necesitamos tu ayuda!

- Claro, decidme, ¿qué pasa? - dijo Hassan
- Espera, espera. - le dijo la verdulera - Mira esta foto con este símbolo. Sabes qué significa?

- ¡Sí! Lo conozco. Cuenta la leyenda, blablabli... blabli... Llegaron unos extraterrestres al desierto...
- ¿Extraterrestres?! - Exclama PapaNoel.
- Shhhhhh escucha...

Hassan continúa - el símbolo de arriba lo llaman "la estrella de los tres veintes". El veinte de arriba ... blablabli... son dos dieces, porque diez más diez son veinte. Y la leyenda... blabliblabli... y con amigos todo se comprende mejor... y a las 20h blabliblabli....

- ¡Entiendo! - dice PapaNoel.
- ¿En serio? - pregunta el viajero
- ¡No! - dice PapaNoel.
- Es muy fácil - dice Hassan - a partir del día 20 del 2020 a las 20h ahora le toca a cada uno explicar su historia, su cuento. Y así nos cuidamos. Entendéis?
- Ahhhhhhhh! Claro! Ahora los protagonista son los que están en casa.
- Exacto - asiente Hassan.
Un abrazo cuentistas!

Dibuixos i muntatges: Coia i Alicia Vila
Creació del relat: Hafidi Hassan
Locució: Martí, Rocío Quesada i Ángel Roldán

VISITA
teatrelartesa.cat
PER VEURE TOTS ELS CONTES EN VÍDEO

L'Artesà

